

מ"ת 63433/06/22 - מדינת ישראל נגד ולדימיר רזילוב

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 63433-06-22 מדינת ישראל נ' רזילוב(עציר)
תיק חיצוני: 299294/2022

בפני	השופט אבישי קאופמן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	ולדימיר רזילוב (עציר)
משיב	
החלטה	

לפניי בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

למשיב מיוחסות עבירות של סחיטה בכוח, תקיפה לשם גניבה וגניבה. המדובר באירוע שהתרחש ביום 25.6, בשעת צהריים, במהלכו נטל המשיב מהמתלון את מכשיר הטלפון הנייד. המשיב נעצר זמן קצר לאחר האירוע, מעצרו הוארך וביום 29.6 הוגש כנגדו כתב אישום יחד עם הבקשה דנן, אשר נדונה הבוקר, כאשר שני הצדדים טוענים הן לראיות והן לעילת המעצר.

בהתאם להסכמת הצדדים, ניתנת ההחלטה שלא במסגרת דיון ובלא נוכחות בעלי הדין.

בקצרה יוזכר כי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו 1996, הוא הקובע את מסגרת הדיון בבקשה מעין זו. לפי הוראת סעיף ניתן להורות על מעצרו של נאשם, עד תום ההליך המשפטי נגדו מכמה עילות, אשר הרלוונטיות לענייננו היא קיום חשש שהנאשם יסכן את בטחון הציבור אם לא ייעצר. עוד קובע הסעיף מספר סייגים והם קיום ראיות לכאורה לאשמתו של המשיב, והיעדר אפשרות "להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה".

ייאמר מיד כי בחינת הראיות בתיק מגלה כי "רב הנסתר על הגלוי". מצד אחד קיימים סרטונים המנציחים את העימות בין המתלון למשיב מהם ברור לדעתי, כי המשיב מגלה אלימות כלפי המתלון, אולם דומה כי אין מדובר במקרה "רגיל" של שוד של קורבן אקראי והעדויות הנוספות מצביעות על היכרות ביניהם. מנגד המשיב עצמו אינו נותן גרסה מלאה, בוודאי שלא גרסה סדורה ואמינה, ואינו מסביר את התנהגותו בדרך שעשויה להסיר ממנו אשמה.

לטענת המתלון, הוא אינו מכיר את המשיב למרות "שראה אותו מספר פעמים מסתובב באזור". לדבריו, המשיב פנה אליו, בעת שהמתין בתחנת אוטובוס, בדרישה לקבלת 50 ₪ וכשנענה בשלילה תפס את מכשיר הטלפון בו הבחין בכיסו

של המתלונן, ובהמשך בעט בו והפילו כשהוא נוטל את המכשיר.

לפי עדות עד תביעה מס' 14, זמן קצר לאחר מכן פנה אליו המשיב ב"פיוציה" בה הוא עובד והציע למכור לו את המכשיר, פנייה שנדחתה.

על פי עדת התביעה מס' 15, שנכחה בתחנת האוטובוס בזמן האירוע, פנה המשיב למתלונן בדרישה לקבלת מכשיר הטלפון וכשסירב זה לעשות כן, החל המשיב למשוך אותו "ולקח לו בכוח את הטלפון הנייד". עם זאת, העדה מוסיפה כי לאחר מכן חזר המשיב למתלונן שאל כיצד פותחים את המכשיר "והבחור המבוגר פותח לו את הטלפון הנייד זה נראה לי מוזר כאילו הם מכירים אחד את השני, ואותו בחור צעיר (המשיב) אחרי שלקח לו את הנייד ביקש ממנו 50 ₪ והבחור המבוגר (המתלונן) אמר אין לי".

העדה מוסיפה כי הציעה למשיב לערוך שיחה מהטלפון שלה, אך הוא סרב כי הוא רצה את המכשיר של המתלונן. העדה מציינת כי המשיב "היה אלים כלפי המתלונן" אך לא ראתה שבעט בו כנטען. גם נהג האוטובוס (ע"ת 13) שהגיע למקום סיפר כי ראה את המשיב "צועק על המבוגר" והבין כי הוא דורש שיפתח לו את הטלפון ובדיעבד הבין כי המשיב נטל את המכשיר של המתלונן וניסה לסייע, אך המשיב עזב את המקום "בהליכה מהירה".

המשיב מסר תחילה כי לקח את מכשיר הטלפון בהסכמה לשם ביצוע שיחה בלבד, אך אישר כי עזב איתו את המקום "וכשרציתי להחזיר לו עצר אותי המשטרה". ברור כי גרסת המשיב אינה יכולה להתקבל והיא סותרת הן את העדויות האחרות, והן את הסרטונים.

אך גם בהתעלם מהנ"ל גרסת המשיב אינה יכולה להתקבל שכן היא חסרת הגיון כשלעצמה. כך הוא סיפר כי רצה לקיים שיחת טלפון דחופה "שלא יכלה לחכות" עד שיגיע לביתו הסמוך, אך הוא אינו זוכר למי ומדוע. המשיב סותר את עצמו ומשנה את גרסתו באשר לדרך נטילת הטלפון מהמתלונן וטוען כי הוא מכיר אותו שנים ארוכות, אך אינו יודע לומר את שמו.

לצד זאת, גם גרסת המתלונן אינה ברורה. המתלונן מכחיש כי מסר את קוד פתיחת הטלפון למשיב, על אף קיומה של עדות על כך, ואישר כי המשיב אמר לו שיחזיר את המכשיר.

צפייה בסרטונים מגלה כי המשיב נוהג בכוחנות ובאלימות כלפי המתלונן. לא הבחנתי בסרטון בבעיטה כנטען, אולם אין ספק ממנו כי המשיב מבקש ליטול דבר מה מהמתלונן בניגוד לרצונו.

כאמור הנסיבות אינן ברורות, אולם דווקא היכרות קודמת בין השניים, ומסירת הקוד למשיב בידי המתלונן מצביעה לכאורה על פחד של המתלונן מהמשיב ועשויה להשתלב בעבירת הסחיטה המיוחסת לו.

כלומר המסקנה היא כי הגם שקיימים סימני שאלה רבים אודות האירוע, אין לקבל את עמדת המשיב בדבר היעדרן של ראיות לכאורה ובוודאי שלא ניתן לומר כי אין סיכוי סביר שהמשיב יורשע להוכחת אשמתו, אלא ההיפך הוא הנכון - גם אם לא יוכחו כל האישומים, דומה כי יש ראיות טובות כנגד המשיב באשר לעבירה של גניבה ולשימוש בכוח כנגד המתלונן.

משקבעתי קיומן של ראיות לכאורה, יש לבחון את המסוכנות העולה מן המשיב. בעניין זה הדגישה המבקשת את גילו המבוגר יחסית של המתלונן, אולם בחינת נסיבות המקרה מגלה כי אין מדובר "בשוד קשישים", אלא כאמור בהיכרות קודמת בין השניים, ובהקשר זה ניתן לציין כי העדה שנכחה במקום הציעה כאמור לדבריה למשיב שימוש במכשיר הטלפון שלה. כלומר העדה עצמה לא התרשמה כי המשיב פועל אקראית ועלול לברוח עם המכשיר שלה, והוא סרב להצעתה וגם בכך גילה כי התנהגותו מופנית כלפי קורבן ספציפי, עובדה שיש בה להשליך על מסוכנותו לכלל הציבור.

מנגד, למשיב עבר פלילי לא פשוט. אכן כפי שציין הסנגור עבירה דומה אחרונה בה הורשע הייתה משנת 2012, אולם עיון בכתב האישום וגזה"ד שם מלמד על תקיפה חמורה, ולחובתו אף עבירות דומות קודמות, כמו גם עבירת סמים משנת 2013, והוא מעיד על עצמו כי הוא מכור לסמים, עובדה שבוודאי מחלישה את שליטתו העצמית ומגבירה את המסוכנות ממנו.

שילוב נסיבות האירוע ועברו של המשיב מצביע לדעתי על מסוכנות ברמה בינונית, אשר ניתן היה לשקול בחלופה הולמת, אולם כל חלופה לא הוצעה בידי המשיב. המשיב מעיד על עצמו כי הוא דר רחוב ואפילו ערב צד ג' לקיום תנאי מינימלי של הרחקה לא יכול היה להציע.

בנסיבות אלה, אינני רואה מנוס מלהורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ככל שיוכל המשיב לגבש חלופה סבירה, יוכל להגיש בקשה לעיון חוזר, אף בלא צורך בהצבעה על שינוי נסיבות.

כאמור לעיל, בהסכמת הצדדים ניתנה ההחלטה שלא בנוכחותם.

תיק החקירה מצוי בלשכתי לשם החזרתו לידי ב"כ המבקשת.

ניתנה היום, ה' תמוז תשפ"ב, 04 יולי 2022.